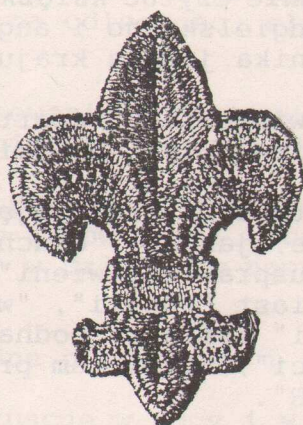

Stwartny Krag

GŁÓWNA KWATERA HARCERZY
23-31 Beavor Lane London W6 9AP

BIULETYN NR 28
MAJ 1993, ROK 5

"Cała moc wychowania harcerskiego polega nie na głośnym i ubranym we frazesy potępianiu zła, ale na czynieniu dobra. Na wychowaniu przez przykład.

Wciąż mamy za mało kontaktów pomiędzy młodzieżą harcerską ZHP p.g.K. a młodzieżą harcerską Harcerstw w Kraju.

Polska potrzebuje mądrych, prawych ludzi, ludzi potrafiących swobodnie poruszać się po świecie. ZHP p.g.K. potrzebuje kontaktów z Krajem, kontaktów bliskich, nie od święta i uroczystości, ale znających codzienne trudności i troski Kraju, dźwigającego się do normalnego życia.

Zachęcam instruktorów do stwarzania takich warunków, aby młodzież harcerska mogła się wzajemnie poznać, mogła nawiązać węzły przyjaźni, mogła mieć dosiebie zaufanie. Wówczas braterstwo nie będzie czczym frazesem.

Organizujemy zimowiska, obozy, wędrowki na terenie Polski. Już kilka naszych drużyn udowodniło, że można to zrobić z dużym powodzeniem. G.K.H. w Londynie musi być poinformowana na specjalnym formularzu o takim wyjeździe, celem poinformowania Głównych Kwater w Polsce. Takie są wymagania.

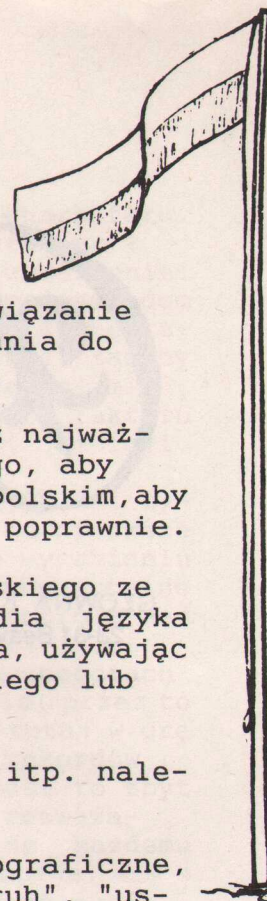
Nasze liczne i wielostronne kontakty z życiem harcerskim i społecznym w Polsce powinny rozpocząć nową fazę działalności ZHP p.g.K. przez pomoc w "powrocie do normalności" i przyczynianiu się do przebudowy Polski".

/Fragment z wypowiedzi Naczelnika Harcerzy na spotkaniu 4 hufców harcerskich w Dniu Myśli Braterskiej w Leicester, Anglia 1993 r./.

NASZA ORGANIZACJA

WYCHOWANIE NARODOWE

Naszym głównym zadaniem jest utrzymać i krzewić przywiązanie do języka polskiego i kultury narodowej, obok przywiązania do kultury kraju zamieszkania.

W pracy harcerskiej przykład przywódców jest jednym z najważniejszych czynników wychowawczych i należy dążyć do tego, aby wszyscy instruktorzy posługiwali się wyłącznie językiem polskim, aby starali się, tak w mowie jak i w piśmie, mówić i pisać poprawnie.

Ci, którzy nie wynieśli dobrej znajomości języka polskiego ze szkoły, powinni próbować udoskonalić ją przez studia języka polskiego, lub systematycznie czytać książki i czasopisma, używając dobrego słownika polsko-angielskiego i angielsko-polskiego lub słownika polskiego i słownika języka kraju osiedlenia.

Przy pisaniu listów, zawiadomień, raportów, rozkazów itp. należy posługiwać się słownikiem języka polskiego.

Przykro jest czytać listy itd. zawierające błędy ortograficzne, gramatyczne i stylistyczne, jak np. "druh" zamiast "druh", "usprawiedliwieni" zamiast "usprawiedliwieni", "pożątek" zamiast "porządek", "odeszły" zamiast "odeśli", "wietrzna" zamiast "wieczna", "pod harcmiszczowski" zamiast "podharc mistrzowski", "sprawności" zamiast "sprawności", "otwieram próbę stopnia HR", zamiast "próbę na stopień HR".

Życzliwa uwaga: przed przepisaniem na czysto należałoby poprosić kogoś znającego dobrze język polski, aby sprawdził tekst i poprawił ewentualne błędy.

Jeżeli chodzi o szerzenie znajomości i doskonalenie języka polskiego naszej młodzieży harcerskiej, to jednym z najważniejszych środków prowadzących do celu jest dopilnowanie, aby wypełniano warunki dopuszczania do próby na stopnie, m.in., aby mówili między sobą wyłącznie po polsku, czytali "Na tropie" i wymagane wydawnictwa G.K.H. Stałe przypominanie im o tym doprowadzi do tego, że mówienie po polsku stanie się przyzwyczajeniem. Pamiętajmy, że na 138 skautingów na świecie, tylko polski skauting wymaga znajomości języka ojczystego.

Jeżeli chodzi o poznanie kultury narodowej, to jest głównie historii i geografii, ma być ona nabywana przez zdobywanie odpowiednich sprawności: "Znawca Ziemi Ojczystej" od I do IV dla kandydatów na stopień młodzika do harcerza orlego, oraz "Obrońcy Praw Polski", czy "Obrońcy Kultury Polskiej", dla kandydatów na Harcerza Rzeczypospolitej i wędrowników Złotej Szyszki.

Sprawności te zdobywane są przed próbą na odpowiedni stopień.

Można je zdobywać w grupie 3-5 osób w ciągu roku, ale nie na obozie lub wędrowce.

METODY - PROGRAMY

GRY POLOWE I HARCE

III. STOPNIOWANIE ZAJĘĆ Celem łatwego opanowania "sztuki harcowania" wprowadzamy do programu stopniowo:

1. ĆWICZENIA W TERENIE łatwe i proste, w których biorą udział pojedyncze jednostki zastępu i małe grupki. Tematami tych ćwiczeń są:

- a) Terenoznawstwo - kierunki świata, stosowanie mapy i kompasu w terenie, szkice itp.
- b) Łączność - zastosowanie w praktyce środków porozumienia się na odległość, służba gońca. Szyfry proste.
- c) Pionierka - stosowanie w praktyce sprzętu i wiadomości pionierskich w realnych sytuacjach w terenie.
- d) Spostrzegawczość - obserwacja, ocena widocznych przedmiotów, osób i ich akcji. Ocena odległości i kierunku (w dzień i w nocy).
- e) Odwaga - zaradność, inicjatywa - trudne przeszkody i sytuacje (dzień i noc).
- f) Słuch, węch - sytuacje w nocy i w dzień.
- g) Maskowanie się i podchody - zachowanie się w terenie i jego wykorzystanie w dzień i w nocy.
- h) Przyroda - jej pożyteczne i szkodliwe okazy.

2. GRY POLOWE są to dobrze rozplanowane i przygotowane gry dla zastępów lub drużyn o prostych zadaniach, jak np:

- a) Tropienie, znaki patrolowe, znaki indyjskie.
- b) Podchody - maskowanie się - czujki - warty, obrona, atak.
- c) Zorganizowana służba łączności, łańcuch gońców, stosowanie szyfrów.
- d) Zadania pionierskie, zawody z konkretnymi zadaniami.
- e) Zwiady różne (ludność, zwyczaje, historia, fauna, flora, ukształtowanie terenu, miejscowości i innych obozów).

K.Z.S.

Z TECZKI KSZTAŁCENIA

JAK KONTROLOWAĆ SWÓJ EGOIZM?

Spróbujmy określić jak i na czym polega kształcenie charakteru. Jakie poszczególne elementy składają się na słowo "charakter"? Opierając się na przeróżnych podręcznikach znajdujemy określenie: charakter to wytrwałe dążenie do celu, wbrew wszelkim przeszkodom natury zewnętrznej jak i wewnętrznej. Przeszkody natury zewnętrznej, to często niezależne od nas warunki pracy, otoczenie, zasoby materialne itd. Zastanawiając się nad psychicznymi przeżyciami, dochodzimy do wniosku, że nieprzerwane kształcenie charakteru wymaga od nas rezygnacji z własnych przyjemności, wygody, ambicji, czyli krótko mówiąc z własnego "JA".

Człowiek rodzi się z pewną dozą egoizmu i od pierwszych dni życia aż do ostatnich, podświadomie wysuwa to swoje "JA" na pierwsze miejsce. To samolubstwo jest jedną z wielu przeszkód w wyrabianiu charakteru. Musimy zdać sobie sprawę, że wykorzenienie zupełne egoizmu z siebie jest niemożliwe, ale co innego jest kontrola nad przerostem swojego "JA".

Postarajmy się przeanalizować egoizm w różnych okolicznościach i w czasie, w którym on się objawia. Chęć do wyróżnienia się, przez to samo uzyskać pochwały, nagrody. Mówiąc inaczej wchodzi tutaj w grę ambicja, która u jednych zadawała się albo pobijaniem rekordów sportowych, lub u innych sukcesami na polu naukowym. Jest to zbyt szablonowe i niewystarczające podzielenie, ale w tych rozważaniach wystarczające. Chodzi o to, aby wykazać, że każdemu człowiekowi zależy na wybiciu się ponad przeciętnego osobnika, aby o nim mówiono, pisano itd. Dopóki ta chęć wysunięcia się na czoło nie szkodzi innym, nie pogardza otoczeniem, nie pragnie być na ustach wszystkich, czyli jeżeli jest skromną osobą, określamy ją jako jednostkę ambitną.

Przeciwstawieniem ambicji jest zarozumiałość. Dużo się myśli o sobie, a małą w rzeczywistości przedstawia się wartość. Całe otoczenie jest bezwartościowe u zarozumialca. Bezgraniczny upór cechuje ludzi tego pokroju. Musi postawić na swoim i koniec. Dyskusje, czy to na polu społecznym, czy w cztery oczy są dla zarozumialca tylko wtedy dobre, jeżeli nikt mu się nie sprzeciwia; w przeciwnym razie irytuje się, obraża.

Gorszym wydaniem zarozumiałości jest pycha. Pyszałek "po trupach" dąży do wyniesienia się ponad wszystkich. Nie ma współczucia dla bliźnich, jest zimny, bezuczuciowy, niewrażliwy na niepowodzenia i kłopoty innych. Chyba nie ma bardziej zwyrodniałej jednostki jak ta, którą owładnęła pycha. Nic dla niej nie jest święte, nikogo nie uznaje nad sobą.

Reasumując to wszystko, dochodzimy do wniosku jak bardzo ważne dla nas instruktorów-wychowawców naszej młodzieży harcerskiej, jest zwrócenie szczególnej uwagi na utemperowanie tej brzydkiej i szkodliwej wady charakteru, jakim jest egoizm. Chyba nie będzie pomyłką, jeżeli powiemy, że inne wady charakteru mają w większym lub mniejszym stopniu swój początek w egoizmie. Egoizm nie utemperowany w młodych latach, uwypukla się w starszym wieku, gdzie człowiek robi się przewrażliwiony i nie umie pomijać drobnostek codziennego dnia. Cokolwiek go razi robi "z igły widły". Poświęca rzeczy niezmiernie wielkie dla drobnostek mało znaczących. Jest pobudliwy do kłócenia się i wielokrotnie nie wiadomo o co.

Egoizm bardzo często bierze górę nad obowiązkiem społecznym. Ktokolwiek egoiście zwróci uwagę, broni się on do upadłego. Nie ustąpi dla dobra ogółu, całości sprawy, a przyciśnięty do muru przez zdecydowaną większość, zniechęca się do dalszej pracy, szantażując rezygnacją. Egoista nie potrafi opanować swoich nerwów, które człowiek z charakterem utrzymuje w karchach.

Biorąc to wszystko pod uwagę, winniśmy zwrócić szczególną uwagę na wyrugowanie tej brzydkiej skazy charakteru, jakim jest egoizm. Mamy ku temu duże pole do popisu na zbiórkach, a w szczególności na obozach. Urabiamy ludzi z charakterem, którzy będą posiadali wyraziste oblicze duchowe i których postępowanie będzie miało cechy stałości i wytrwałości w swoich postanowieniach, w myśl idei harcerskiej.